

องค์การสหประชาชาติและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา: เส้นทางกฎหมายเพื่อฟื้นฟูความน่าเชื่อถือของสถาบัน

จนถึงสิ้นปี 2025 การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่ในกาซาได้กลายเป็นวิกฤตที่กำหนดและทำลายล้างมากที่สุดของศตวรรษที่ 21 ลักษณะที่ยั่งยืนและเป็นระบบของปฏิบัติการทางทหารของอิสราเอล — ซึ่งมีลักษณะเป็นการทำลายโครงสร้างพื้นฐานพลเรือน การกีดกันอาหาร น้ำ และการรักษาพยาบาล และการสังหารหมู่พลเรือน — ได้กระตุ้นให้เกิดการทบทวนอย่างลึกซึ้งในระบบกฎหมายระหว่างประเทศ

1. รัฐและองค์กรที่ยอมรับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา

ฉันทามติระหว่างประเทศที่กำลังขยายตัว ซึ่งรวมถึงรัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐ กลไกของสหประชาชาติ และองค์กรภาคประชาสังคม ยอมรับการกระทำของอิสราเอลในกาซาว่าเป็น **การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** ตาม **อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** (1948) กรอบนี้สะท้อนถึงไม่ใช่เพียงการประณามด้วยวาจา ศิลปิน แต่เป็นการจัดประเภททางกฎหมายที่อิงตามพันธกรณีสนธิสัญญา การดำเนินคดีทางศาล และข้อสรุปจากการสอบสวนที่มีอำนาจ

รายชื่อด้านล่างระบุรัฐ องค์กรระหว่างรัฐ และสถาบันที่อย่างเป็นทางการเรียกร้องการกระทำของอิสราเอลในกาซาว่า **การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** หรืออ้างถึง **อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** ในบริบทนี้:

- **สาธารณรัฐแอฟริกาใต้** — ยื่นฟ้องต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในคดี **การบังคับใช้ของอนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (แอฟริกาใต้ v. อิสราเอล)** ด้วยข้อกล่าวหาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (29 ธันวาคม 2023); ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศตัดสินว่าข้อกล่าวหาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ “น่าเชื่อถือ” ในขั้นตอนมาตรการชั่วคราว (26 มกราคม 2024)
- **ตุรกี (Türkiye)** — เข้าแทรกแซงอย่างเป็นทางการในศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเพื่อสนับสนุนคดีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของแอฟริกาใต้ (7 สิงหาคม 2024)
- **บราซิล** — ประธานาธิบดีลูลาเรียกร้องการกระทำของอิสราเอลในกาซาว่า “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” ซ้ำหลายครั้ง (18 และ 26 กุมภาพันธ์ 2024; 8 มิถุนายน 2025)
- **โคลอมเบีย** — ประธานาธิบดีกุสตาโว เปโตร เรียกแคมเปญของอิสราเอลว่า “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” ต่อสาธารณะ (1 พฤษภาคม 2024; 30 สิงหาคม 2025; สุนทรพจน์ในสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ 23 กันยายน 2025)
- **ซาอุดีอาระเบีย** — มกุฎราชกุมารมูฮัมมัด บิน ซัลมาน เรียกแคมเปญของอิสราเอลว่า “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” (11 พฤศจิกายน 2024)
- **ปากีสถาน** — การแถลงข่าวและแถลงการณ์กระทรวงการต่างประเทศกล่าวถึง “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา” ซ้ำหลายครั้ง
- **มาเลเซีย** — แถลงการณ์กระทรวงการต่างประเทศอธิบายการกระทำของอิสราเอลว่า “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” อย่างชัดเจน (หลายแถลงการณ์ในปี 2025)

- **อินโดนีเซีย** — แลงการณ์กระทรวงการต่างประเทศใช้คำว่า “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” ในการประณามการกระทำของอิสราเอลในกาซา (สิงหาคม 2024)
- **ฮอนดูรัส** — รัฐบาลประณามสิ่งที่เรียกว่า “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” และเรียกเอกอัครราชทูตกลับ (ตุลาคม 2023)
- **โบลิเวีย** — ยื่นคำประกาศเข้าแทรกแซงสนับสนุนคดีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ; เอกสารอย่างเป็นทางการกำหนดปัญหาในแง่ของอนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (ตุลาคม 2024)
- **องค์การความร่วมมืออิสลาม (OIC)** — เรียกการโจมตีกาซาว่า “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์หมู่” (ธันวาคม 2023) และต่อมายินดีต้อนรับผลการสอบสวนของสหประชาชาติเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (กันยายน 2025)
- **สภาความร่วมมือรัฐอ่าว (GCC)** — แลงการณ์การประชุมสุดยอดประณามอาชญากรรมของอิสราเอลในกาซาว่า “เป็นส่วนหนึ่งของวาระการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” (1 ธันวาคม 2024)
- **คณะกรรมการสอบสวนระหว่างประเทศอิสระของสหประชาชาติ (COI)** — สรุปว่าอิสราเอลกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา (รายงานเผยแพร่ 16 กันยายน 2025)
- **คณะกรรมการพิเศษสหประชาชาติว่าด้วยแนวปฏิบัติของอิสราเอล** — สรุปว่าวิธีการทำสงครามของอิสราเอลในกาซา “สอดคล้องกับลักษณะของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” (14 พฤศจิกายน 2024)
- **สมาคมนักวิชาการการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างประเทศ (IAGS)** — มติสมาชิก (31 สิงหาคม 2025) ระบุว่า การกระทำของอิสราเอลในกาซาสอดคล้องกับนิยามทางกฎหมายของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์; ได้รับการรายงานอย่างกว้างขวาง
- **แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล** — แลงการณ์หลายฉบับในปี 2025 อ้างว่าอิสราเอลกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา รวมถึงการใช้ความอดอยากเป็นวิธีการทำลาย
- **ฮิวแมนไรท์วอตช์ (HRW)** — รายงาน 179 หน้า (19 ธันวาคม 2024) สรุป “การกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” และการกำจัด (อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ) ที่เกี่ยวข้องกับการกีดกันโดยเจตนา
- **ECCHR (ศูนย์ยุโรปเพื่อสิทธิรัฐธรรมนูญและสิทธิมนุษยชน)** — ตำแหน่งทางกฎหมายอย่างเป็นทางการ (10 ธันวาคม 2024) ระบุว่าอิสราเอลกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา
- **B’Tselem (องค์กรสิทธิมนุษยชนอิสราเอล)** — รายงานปี 2025 **การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของเรา** สรุปว่าอิสราเอลกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา
- **แพทย์เพื่อสิทธิมนุษยชน - อิสราเอล (PHRI)** — สรุปในรายงานปี 2025 ว่าอิสราเอลกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (ตามสรุปของแอมเนสตี้)
- **FIDH (สหพันธ์สิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ)** — อธิบายการกระทำของอิสราเอลว่าเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ซ้ำหลายครั้งและเรียกร้องให้รัฐดำเนินการตามอนุสัญญา
- **DAWN (ประชาธิปไตยเพื่อโลกอาหรับตอนนี้)** — แลงการณ์ขององค์กรกล่าวถึงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่ในกาซาซ้ำหลายครั้ง
- **อัล-อัก** — บันทึกและสนับสนุนที่กำหนดพฤติกรรมของอิสราเอลว่าเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อย่างชัดเจน; อ้างถึงคำสั่งศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ
- **ยูไร-เมต มอนิเตอร์ สิทธิมนุษยชน** — สิ่งพิมพ์จำนวนมากเรียกแคมเปญของอิสราเอลว่าเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อย่างชัดเจน (อ้างในเอกสาร HRW)
- **เมดิโก อินเตอร์เนชั่นแนล** — การสนับสนุนและการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับกรอบการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา (ลักษณะและการสัมภาษณ์ปี 2025)

ขอบเขตที่ไม่เคยมีมาก่อนของฉันทามตินี้ — รวมถึงผู้เล่นจากซีกโลกใต้และเหนือ และข้ามพรมแดนรัฐ สถาบันและวิชาการ — เป็นสัญลักษณ์ของการเปลี่ยนแปลงในการทำความเข้าใจระหว่างประเทศเกี่ยวกับความรับผิดชอบและการป้องกัน เป็นครั้งแรกในยุคหลังสงคราม รัฐอธิปไตยจำนวนมากบังคับใช้ **อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้าง**

เผ่าพันธุ์ ต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่และต่อเนื่อง พร้อมความก้าวหน้าทางกระบวนการที่สำคัญใน ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

2. หน้าที่ของสหประชาชาติในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

ข้อสรุปร่วมกันของรัฐ องค์การระหว่างรัฐ และกลไกของสหประชาชาติ — ว่าแคมเปญที่กำลังดำเนินอยู่ของ อิสราเอลในกาซาเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ — สร้างไม่เพียงแต่ความกังวลทางศีลธรรม แต่ **ความเสี่ยงทางกฎหมายที่น่าเชื่อถือและเร่งด่วน** ซึ่งกระตุ้นความรับผิดชอบร่วมกันของสหประชาชาติในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ตาม **มาตรา 1, 2(2) และ 24 ของ กฎบัตรสหประชาชาติ** คณะมนตรีความมั่นคงมี **พันธกรณีทางกฎหมาย** ในการดำเนินมาตรการที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพเพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และเพื่อให้มั่นใจถึงการเคารพหลักการพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศ

อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ กำหนดพันธกรณี **erga omnes** ในการป้องกันและลงโทษการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งสะท้อนถึงบรรทัดฐานที่ผูกมัด (**jus cogens**)

อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (1948)

- **มาตรา I:** “รัฐภาคีตกลงยืนยันว่าการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์... เป็นอาชญากรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งพวกเขาสัญญาว่าจะป้องกันและลงโทษ”

ในคดี **บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา v. เซอร์เบียและมอนเตเนโกร (2007) ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ** ตัดสินว่าพันธกรณีในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เกิดขึ้น “ในขณะที่รัฐทราบหรือปกติควรทราบถึงการมีอยู่ของความเสียหายร้ายแรง”

ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ, บอสเนีย v. เซอร์เบีย (คำพิพากษา, 26 กุมภาพันธ์ 2007)

- “พันธกรณีของรัฐในการป้องกันและพันธกรณีในการดำเนินการที่สอดคล้องกันเกิดขึ้นในขณะที่รัฐทราบหรือปกติควรทราบถึงการมีอยู่ของความเสียหายร้ายแรงในการกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์”

ดังนั้น เมื่อมีหลักฐานที่น่าเชื่อถือของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ปรากฏขึ้น — ตามที่กำหนดโดยมาตรการชั่วคราวของ ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ กลไกการสอบสวนของสหประชาชาติ และข้อสรุปของรัฐและองค์การสิทธิมนุษยชนจำนวนมาก — คณะมนตรี และโดยเฉพาะ **สมาชิกถาวร** มีพันธกรณีทางกฎหมายในการดำเนินการเพื่อป้องกัน เมื่อพิจารณาถึง **ความรับผิดชอบหลักของคณะมนตรีในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ** ตามมาตรา 24(1) ของกฎบัตร และความสามารถที่ไม่ซ้ำกันในการดำเนินการร่วมกันในนามของสมาชิกทั้งหมด พันธกรณีนี้ **มีน้ำหนักเป็นพิเศษ** ต่อคณะมนตรี เมื่อหน่วยงานที่น่าเชื่อถือ — รวมถึงศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเอง — กำหนด **ความเสี่ยงที่น่าเชื่อถือของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** คณะมนตรีมีพันธกรณีทางกฎหมายในการดำเนินการเพื่อป้องกัน

3. การใช้วีโต้ในทางที่ผิดและบทบาทของสหรัฐอเมริกา

แม้จะมีหลักฐานจำนวนมหาศาลและพันธกรณีทางกฎหมายที่ผูกมัดจาก **อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (1948)** และ **กฎบัตรสหประชาชาติ** สหรัฐอเมริกาได้ขัดขวางการดำเนินการของคณะมนตรีความมั่นคงที่มุ่งหยุดยั้งสิ่งที่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเรียกว่า **การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่น่าเชื่อถือ** ในกาซาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2023 วอชิงตันใช้วีโต้ไม่น้อยกว่า **เจ็ดครั้ง** ขัดขวางร่างมติที่มุ่ง

ดำเนินการหยุดยิง อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงด้านมนุษยธรรม หรือเรียกร้องการปฏิบัติตามกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ มติแต่ละฉบับสะท้อน **คำร้องเร่งด่วนของเลขาธิการ สำนักงานประสานงานกิจการมนุษยธรรม (OCHA) และ หน่วยงานบรรเทาทุกข์และการทำงานเพื่อผู้ลี้ภัยปาเลสไตน์ของสหประชาชาติ (UNRWA)** รวมถึงข้อสรุปจากการสอบสวนอิสระ แต่ถูกทำให้เป็นโมฆะโดยการคัดค้านฝ่ายเดียวของสมาชิกถาวรหนึ่งราย

วิโต้ครั้งแรกที่ใช้ใน **ตุลาคม 2023** ชัดขวางมติที่เรียกร้องให้หยุดยิงด้านมนุษยธรรมทันทีหลังจากการทิ้งระเบิดทางอากาศในช่วงแรกของอิสราเอลและการเริ่มต้นการบาดเจ็บล้มตายจำนวนมากของพลเรือน วิโต้ที่ตามมา — ใน **ธันวาคม 2023, กุมภาพันธ์ 2024, เมษายน 2024, กรกฎาคม 2024, ธันวาคม 2024 และ มีนาคม 2025** — ตามรูปแบบที่สม่ำเสมอและโดยเจตนา ทุกครั้งที่คณะมนตรีเข้าใกล้การดำเนินการตามความรับผิดชอบที่กำหนดในกฎบัตรในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ สหรัฐอเมริกาใช้วิโต้เพื่อ **ปกป้องอิสราเอลจากความรับผิดชอบ และ ชัดขวางการดำเนินการร่วมกัน** ที่มุ่งปกป้องชีวิตพลเรือน

4. การตีความกฎบัตร — กรอบของอนุสัญญาเวียนนา

กฎบัตรประกอบด้วย **กรอบกฎหมายที่สอดคล้องและบูรณาการ** โดยที่บทบัญญัติทั้งหมดมีสถานะบรรทัดฐานเท่าเทียมกันและต้องอ่านในความกลมกลืน ไม่มี **ลำดับชั้นภายใน** ระหว่างมาตรา; แต่ละมาตราเข้าใจในบริบทอย่างเป็นระบบ และตามวัตถุประสงค์ — นั่นคือ ในแง่ของวัตถุประสงค์และหลักการทั่วไปของกฎบัตรที่แสดงในมาตรา 1 และ 2 การตีความอย่างเป็นระบบนี้ ซึ่งได้รับการยืนยันซ้ำโดยศาลยุติธรรมระหว่างประเทศและหน่วยงานกฎหมายของสหประชาชาติเอง รับประกันว่ากฎบัตรทำงานเป็นเครื่องมือการกำกับดูแลระหว่างประเทศที่เป็นเอกภาพและไม่สามารถแบ่งแยกได้ ไม่ใช่ชุดของอำนาจหรือสิทธิพิเศษที่แยกจากกัน

กรอบการตีความของอนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา (1969) **บังคับใช้อย่างเต็มที่** กับ **กฎบัตรสหประชาชาติ** แม้ว่ากฎบัตรจะมาก่อนอนุสัญญา แต่หลักการตีความที่เข้ารหัส therein เป็น **กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ** ที่กำหนดขึ้นแล้วในเวลาที่ร่างกฎบัตร และได้รับการยืนยันในคำพิพากษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศตั้งแต่นั้นมา ดังนั้น กฎบัตรต้องตีความ **โดยสุจริต ในแง่ของวัตถุประสงค์และเป้าหมาย** และเป็น **ความสมบูรณ์ที่สอดคล้องและบูรณาการ**

อนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา (1969)

- **มาตรา 26 (Pacta sunt servanda):** “สนธิสัญญาที่มีผลบังคับใช้ทุกฉบับผูกมัดคู่ภาคีและต้องปฏิบัติตามโดยสุจริต”
- **มาตรา 31(1):** “สนธิสัญญาต้องตีความโดยสุจริตตามความหมายปกติที่ให้กับข้อความในบริบทและในแง่ของวัตถุประสงค์และเป้าหมายของสนธิสัญญา”
- **มาตรา 31(3c):** “ต้องพิจารณา... กฎเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องที่บังคับใช้ในความสัมพันธ์ระหว่างคู่ภาคี”

ดังนั้น **อำนาจที่มอบให้คณะมนตรีความมั่นคง** รวมถึงวิโต้ ไม่สามารถตีความหรือบังคับใช้ในลักษณะที่ขัดแย้งกับ **วัตถุประสงค์และเป้าหมาย** ของกฎบัตร

5. ขีดจำกัดทางกฎหมายของวิโต้

แม้ว่า **มาตรา 27(3) ของ กฎบัตรสหประชาชาติ** จะให้สิทธิวิโต้แก่สมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง อำนาจนี้ **ไม่ใช่สมบูรณ์** ต้องใช้ออกในความสอดคล้องอย่างเคร่งครัดกับ **วัตถุประสงค์และหลักการ** ของกฎบัตร

(มาตรา 1 และ 24) และ **สุจริตภาพ** (มาตรา 2(2)) ในฐานะหน่วยงานที่รับผิดชอบ **ความรับผิดชอบหลักในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ** คณะมนตรีความมั่นคงมีพันธกรณีทางกฎหมายในการปฏิบัติหน้าที่ตามพันธกรณีเหล่านี้

ตาม **มาตรา 24(1)** คณะมนตรีความมั่นคงใช้อำนาจ **ในนามของสมาชิกสหประชาชาติทั้งหมด** หน้าที่ตัวแทนนี้กำหนด **พันธกรณีความไว้วางใจ** ต่อสมาชิกทั้งหมด — และโดยเฉพาะ **สมาชิกถาวร** ที่มีวีโต้ — ในการดำเนินการโดยสุจริตและตามวัตถุประสงค์พื้นฐานของกฎบัตร เมื่ออ่านร่วมกับ **มาตรา 1, 2(2) และ 24(2)** มาตรา 24(1) สนับสนุนหลักการที่ว่าวีโต้ไม่สามารถใช้ออกอย่างถูกกฎหมายเพื่อขัดขวางความรับผิดชอบร่วมกันของคณะมนตรีในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

กฎบัตรยังกำหนดข้อจำกัดขั้นตอนที่ชัดเจนของวีโต้ผ่าน **มาตรา 27(3)** ซึ่งระบุว่า **คู่กรณีในข้อพิพาทต้องงดออกเสียง** ในการตัดสินใจตามหมวด VI บทบัญญัตินี้เป็นตัวอย่างของหลักการพื้นฐานของความเป็นกลางในการตัดสินใจของคณะมนตรี เมื่อสมาชิกถาวรให้ **การสนับสนุนทางทหาร การเงิน หรือโลจิสติกส์ที่สำคัญ** แก่ฝ่ายในความขัดแย้งด้วยอาวุธ สามารถถือได้อย่างสมเหตุสมผลว่าสมาชิคนั้นเป็น **คู่กรณีในข้อพิพาท** และอยู่ภายใต้พันธกรณีทางกฎหมายในการ **งดออกเสียง**

กฎบัตรองค์การสหประชาชาติ

- **มาตรา 1(1):** “รักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และเพื่อจุดประสงค์นี้: ดำเนินมาตรการร่วมมือที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันและขจัดภัยคุกคามต่อสันติภาพ และปราบปรามการกระทำการรุกรานหรือการละเมิดสันติภาพอื่น ๆ และนำไปสู่การปรับหรือแก้ไขข้อพิพาทหรือสถานการณ์ระหว่างประเทศที่อาจนำไปสู่การละเมิดสันติภาพโดยวิธีสันติวิธีและตามหลักการยุติธรรมและกฎหมายระหว่างประเทศ”
- **มาตรา 2(2):** “สมาชิกทั้งหมด เพื่อให้มั่นใจในสิทธิและผลประโยชน์ทั้งหมดที่เกิดจากสมาชิกภาพ จะปฏิบัติตามพันธกรณีที่รับไว้ตามกฎหมายโดยสุจริต”
- **มาตรา 24(1):** “เพื่อให้มั่นใจถึงการดำเนินการที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพขององค์การสหประชาชาติ สมาชิกมอบความรับผิดชอบหลักในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศให้แก่คณะมนตรีความมั่นคง และตกลงว่าคณะมนตรีดำเนินการในนามของพวกเขาในการปฏิบัติหน้าที่ที่เกิดจากความรับผิดชอบนี้”
- **มาตรา 24(2):** “ในการปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ คณะมนตรีความมั่นคงจะดำเนินการตามวัตถุประสงค์และหลักการขององค์การสหประชาชาติ อำนาจเฉพาะที่มอบให้คณะมนตรีความมั่นคงเพื่อปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้กำหนดไว้ในหมวด VI, VII, VIII และ XII”
- **มาตรา 27(3):** “ในการตัดสินใจตามหมวด VI และตามวรรค 3 ของมาตรา 52 คู่กรณีในข้อพิพาทต้องงดออกเสียง”

สรุป **มาตรา 1, 2(2), 24(1)–(2) และ 27(3)** ของกฎบัตร เมื่อตีความตาม **มาตรา 31–33 ของอนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา** กำหนดว่าวีโต้ไม่ใช่สิทธิพิเศษที่ไม่จำกัด แต่เป็น **อำนาจที่มีเงื่อนไข** ที่มอบให้แก่ชุมชนระหว่างประเทศ การใช้อำนาจนี้โดยไม่สุจริต ขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ของกฎบัตร หรือในลักษณะที่ขัดขวางหน้าที่หลักของคณะมนตรี เป็น **การใช้อำนาจในทางที่ผิด** และการกระทำ **ultra vires** วีโต้เช่นนั้นขาด **พลังทางกฎหมาย** ในกรอบกฎบัตร และไม่สอดคล้องกับบรรทัดฐานที่ผูกมัด (**jus cogens**) ที่ควบคุมระเบียบระหว่างประเทศ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับ **การป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และการปกป้องพลเรือน**

6. บทบาทของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

ความรับผิดชอบของคณะมนตรีความมั่นคงในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ที่แสดงใน **มาตรา 1 และ 24** ของกฎบัตร หลีกเลี่ยงไม่ได้รวมถึงพันธกรณี **ในการรักษากฎหมายระหว่างประเทศ** และ **การป้องกันความโหดร้าย** ที่คุกคามความมั่นคงของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ อำนาจของคณะมนตรีไม่ใช่สิทธิพิเศษทางการเมือง แต่เป็น **ความไว้วางใจทางกฎหมาย** ที่ใช้ออกในนามของสมาชิกทั้งหมดและถูกจำกัดโดยวัตถุประสงค์และหลักการของกฎบัตร เมื่อสมาชิกถาวรใช้วีโต้เพื่อขัดขวางมาตรการป้องกันหรือตอบสนองต่อการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศอย่างร้ายแรง — รวมถึงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ หรือการละเมิดอย่างร้ายแรงของอนุสัญญาเจนีวา — การกระทำดังกล่าวเป็น **การใช้วีโต้ในทางที่ผิด** และการกระทำ **ultra vires** ต่อกฎบัตร

ในกรณีเช่นนั้น บทบาทการตีความของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศกลายเป็นศูนย์กลาง ตาม **มาตรา 36** ของธรรมนูญ ศาลสามารถใช้อำนาจ **เขตอำนาจพิพาท** หากข้อพิพาทถูกส่งโดยรัฐสมาชิกเกี่ยวกับการตีความหรือการบังคับใช้ของกฎบัตรหรืออนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ นอกจากนี้ **สมัชชาใหญ่** หรือ **คณะมนตรีความมั่นคง** และหน่วยงานอื่นของสหประชาชาติที่ได้รับอนุญาต สามารถขอ **ความเห็นปรึกษา** ตาม **มาตรา 65 ของธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ** และ **มาตรา 96 ของกฎบัตร** เพื่อชี้แจงผลทางกฎหมายของการใช้วีโต้ในบริบทเฉพาะ แม้ว่าความเห็นปรึกษาจะไม่ผูกมัดอย่างเป็นทางการ แต่เป็น **การตีความที่มีอำนาจ** ของกฎบัตร และมีน้ำหนักตัดสินในทางปฏิบัติของสหประชาชาติ

กฎบัตรรององค์การสหประชาชาติ

- **มาตรา 96(1):** “สมัชชาใหญ่หรือคณะมนตรีความมั่นคงอาจขอความเห็นปรึกษาจากศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในประเด็นกฎหมายใด ๆ”

ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) ไม่มีอำนาจที่ชัดเจนในการ **ยกเลิกการตัดสินใจ** หรือวีโต้ **ของคณะมนตรีความมั่นคง** แต่มีอำนาจ **ในการตีความกฎบัตรสหประชาชาติ** และกำหนด **ผลทางกฎหมาย** ของการกระทำที่ดำเนินการภายใต้ ดังที่เป็น **หน่วยงานตุลาการหลักขององค์การสหประชาชาติ** (มาตรา 92 ของกฎบัตร) ศาลปฏิบัติหน้าที่ทั้ง **พิพาท** และ **ปรึกษา** ที่ครอบคลุมคำถามเกี่ยวกับการตีความกฎบัตรและความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำของหน่วยงานสหประชาชาติ ดังนั้น หากกำหนดว่าสมาชิกถาวรใช้วีโต้ **โดยไม่สุจริต** หรือ **ultra vires** ต่อวัตถุประสงค์และหลักการของกฎบัตร ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศสามารถยืนยันในหลักการว่าวีโต้ดังกล่าว **ไม่ชอบด้วยกฎหมาย** และร่างมติที่สอดคล้องกันถูก **รับรองโดยเนื้อหา**

ในทางปฏิบัติ การกำหนดดังกล่าวจะทำให้สมาชิกคณะมนตรีอื่น ๆ สามารถถือว่าวีโต้ที่ใช้ขัดกับกฎบัตรว่า **ขาดพลังทางกฎหมาย** ทำให้คณะมนตรีสามารถดำเนินการรับรองมติที่สอดคล้องกัน **โดยเนื้อหา** วีโต้จะถูกถือว่า **ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ab initio** — ไม่สามารถยกเลิกพันธกรณีร่วมกันของคณะมนตรีในการรักษาสันติภาพและความมั่นคง

7. การฟื้นฟูความน่าเชื่อถือของสหประชาชาติ — เส้นทางผ่านกฎหมาย

วิกฤตที่เปิดเผยโดยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซาได้พิสูจน์ว่าอัมพาทของสหประชาชาติไม่ใช่ในความบกพร่องหลักของเอกสารก่อตั้ง แต่เป็น **การตีความและการบังคับใช้** ความไร้ความสามารถของคณะมนตรีความมั่นคงในการดำเนินการ — แม้จะมีการยอมรับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่น่าเชื่อถือโดยศาลยุติธรรมระหว่างประเทศและกลไกการสอบสวนของสหประชาชาติเอง — ไม่ได้เกิดจากขาดอำนาจทางกฎหมาย แต่จาก **การใช้วีโต้ในทางที่ผิด** โดยสมาชิกถาวรที่ดำเนินการขัดกับวัตถุประสงค์ของกฎบัตร

คำเรียกร้องให้ปฏิรูปกฎบัตร แม้จะน่าเชื่อถือทางศีลธรรม แต่ติดขัดมานานในความเป็นไปไม่ได้ทางกระบวนการในการแก้ไข **มาตรา 108** ในระบบที่ต้องการความยินยอมจากผู้ที่มีส่วนได้เสียมากที่สุดในการรักษาสิทธิพิเศษของตน ดังนั้น ทางออกจึงอยู่ไม่ใช่ในโครงการที่จับต้องไม่ได้ของการเขียนกฎบัตรใหม่ แต่ในการ **ตีความตามกฎหมายสนธิสัญญาและตรรกะภายในของกฎบัตรเอง**

ขั้นตอนแรกและเร่งด่วนที่สุดคือการขอ **ความเห็นปรึกษา** จาก **ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ)** เกี่ยวกับ **ขีดจำกัดทางกฎหมายและความถูกต้องของวีโต้** ตาม **มาตรา 27(3)** ของกฎบัตร ความเห็นดังกล่าวจะไม่เปลี่ยนกฎบัตร แต่จะตีความตาม **อนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา (VCLT)** และ **บรรทัดฐานกฎหมายระหว่างประเทศที่ผูกมัด** ยืนยันว่าวีโต้ — เช่นเดียวกับอำนาจทั้งหมดภายใต้กฎบัตร — ถูกกำหนดโดย **สุจริตภาพ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย** และพันธกรณี **jus cogens**

เส้นทางสู่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ: สมัชชาใหญ่และคณะมนตรีความมั่นคง

ตาม **มาตรา 96(1)** ของ **กฎบัตรสหประชาชาติ** และ **มาตรา 65** ของ **ธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ** ทั้ง **สมัชชาใหญ่** และ **คณะมนตรีความมั่นคง** มีอำนาจขอความเห็นปรึกษาจากศาลใน **ประเด็นกฎหมายใด ๆ** เส้นทางแต่ละเส้นทางเสนอวิธีที่แยกต่างหากแต่เสริมกันสำหรับองค์กรในการชี้แจงขีดจำกัดทางกฎหมายของวีโต้

เส้นทางสมัชชาใหญ่ เสนอ **เส้นทางที่ชัดเจนและปลอดภัย** โดยมติเช่นนั้นต้องการเพียงเสียงข้างมากระดมดาและ **ไม่ตกอยู่ภายใต้วีโต้** ทำให้เป็นวิธีที่เข้าถึงได้และปลอดภัยทางกระบวนการมากที่สุดในการได้รับการชี้แจงทางตุลาการเกี่ยวกับขอบเขตและขีดจำกัดของวีโต้ โดยเฉพาะเมื่อคณะมนตรีความมั่นคงเองถูกอัมพาต

อย่างไรก็ตาม **คณะมนตรีความมั่นคง** ยังคงมีอำนาจขอความเห็นดังกล่าว ที่นี้เกิดคำถามว่าวีโต้ของสมาชิกถาวรสามารถป้องกันไม่ให้คณะมนตรีขอคำปรึกษากฎหมายเกี่ยวกับขีดจำกัดของอำนาจตนเองหรือไม่ ตาม **มาตรา 27(2)** ของกฎบัตร **การตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคงในเรื่องขั้นตอนดำเนินการด้วยคะแนนเสียงยืนยันเก้าเสียง และ ไม่ตกอยู่ภายใต้วีโต้** มติที่ขอความเห็นปรึกษา — ไม่กำหนดสิทธิสาระสำคัญหรือพันธกรณีที่ผูกมัด — ตกอยู่ในประเภทขั้นตอนนี้อย่างเต็มที่

กฎบัตรองค์การสหประชาชาติ

- **มาตรา 27(2):** “การตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคงในเรื่องขั้นตอนดำเนินการด้วยคะแนนเสียงยืนยันเก้าเสียงของสมาชิก”

แบบอย่างนาไมเบีย (S/RES/284 (1970)) สนับสนุนการตีความนี้: คำขอของคณะมนตรีสำหรับความเห็นปรึกษาเกี่ยวกับผลทางกฎหมายของการมีอยู่ของแอฟริกาใต้ในนาไมเบียถูกถือว่าเป็นการตัดสินใจขั้นตอนและรับรองโดยไม่ต้องวีโต้ โดยอนุโลม มติที่ขอความเห็นปรึกษาเกี่ยวกับ **ขีดจำกัดของวีโต้** จะถูกถือว่าเป็นการตัดสินใจขั้นตอนของคณะมนตรีเองและไม่ใช้การกระทำสาระสำคัญที่กระทบต่อสิทธิหรือพันธกรณีของรัฐ

ดังนั้น **คณะมนตรีความมั่นคง** สามารถรับรองมติที่ขอความเห็นปรึกษาจากศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเกี่ยวกับขีดจำกัดของวีโต้ **เป็นการลงคะแนนขั้นตอน** ที่ต้องการเพียงคะแนนเสียงยืนยันเก้าเสียงและ **ไม่ตกอยู่ภายใต้วีโต้** หลังการรับรอง **ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ** จะตัดสินใจเองว่าจะยอมรับคำขอหรือไม่ ในการทำเช่นนั้น ศาลจะยืนยันโดยอ้อมว่าประเด็นเป็นขั้นตอนและถูกส่งอย่างถูกต้อง — ดังนั้นแก้ไขผ่านกฎหมาย ไม่ใช่การเมืองว่าประเด็นขีดจำกัดของวีโต้ตกอยู่ในเขตอำนาจตุลาการของตนหรือไม่

เส้นทางนี้รับประกันว่า **สมาชิกถาวรใด ๆ** ไม่สามารถขัดขวางองค์การสหประชาชาติเพียงฝ่ายเดียวจากการขอการตีความทางกฎหมายของเอกสารก่อตั้งของตนเอง นอกจากนี้ยังเคารพหลักการ **effet utile** ของอนุสัญญา

เวียนนา — ว่าสนธิสัญญาทุกฉบับต้องตีความเพื่อให้ผลเต็มที่แก่วัตถุประสงค์และเป้าหมาย การอนุญาตให้วีโต้ขัดขวางการชี้แจงทางกฎหมายของความชอบด้วยกฎหมายของวีโต้เองจะเป็นความขัดแย้งทางตรรกะและกฎหมายที่บ่อนทำลายความสอดคล้องของกฎบัตรและความสมบูรณ์ของระบบกฎหมายระหว่างประเทศ

การฟื้นฟูอำนาจสูงสุดของกฎหมาย

ดังนั้น ทั้ง **สมัชชาใหญ่** และ **คณะมนตรีความมั่นคง** มีเส้นทางทางกฎหมายและเสริมกันเพื่อขอความเห็นปรึกษาจากศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เส้นทางสมัชชาใหญ่ **ปลอดภัยทางกระบวนการ**; เส้นทางคณะมนตรีความมั่นคง **มั่นคงทางกฎหมาย** ตามกฎบัตรและกฎหมายสนธิสัญญา ทั้งสองบรรล่วัตถุประสงค์สาระสำคัญเดียวกัน: **การชี้แจงว่าวีโต้ไม่สามารถใช้ออกอย่างถูกกฎหมายเพื่อขัดขวางการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์หรือขัดขวางวัตถุประสงค์ขององค์การสหประชาชาติ**

ผ่านกระบวนการนี้ องค์กรจะดำเนินขั้นตอนสำคัญในการฟื้นฟูความน่าเชื่อถือ — ยืนยันว่าอำนาจของตนมาจากไม่ใช่พลัง แต่จากอำนาจสูงสุดของกฎหมายระหว่างประเทศ อำนาจสูงสุดของกฎหมาย ไม่ใช่สิทธิพิเศษทางการเมือง ต้องนำทางแม้แต่หน่วยงานที่ทรงอำนาจที่สุดของสหประชาชาติ เฉพาะผ่านการยืนยันหลักการนี้อีกครั้ง องค์กรจึงจะสามารถฟื้นฟูวัตถุประสงค์ก่อตั้งของตน: **ช่วยรุ่นหลังจากภัยพิบัติสงคราม**

สรุป

ความน่าเชื่อถือขององค์การสหประชาชาติอยู่ในปัจจุบันในการทบทวนอย่างลึกซึ้ง การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังคลี่คลายในภาษาได้เปิดเผยเส้นรอยแตกของระเบียบกฎหมายระหว่างประเทศ — ไม่ใช่ในความไม่เพียงพอของบรรทัดฐาน แต่ในความสามารถของสถาบันในการบังคับใช้ การห้ามการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งเข้ารหัสใน **อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (1948)** และได้รับการยอมรับว่าเป็นบรรทัดฐาน **jus cogens** ผูกมัดทุกรัฐและทุกหน่วยงานของสหประชาชาติโดยไม่มีข้อยกเว้น อย่างไรก็ตาม หน่วยงานหลักขององค์กรในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงยังคงอัมพาตโดยการใช้วีโต้ในทางที่ผิด แม้จะมีหลักฐานจำนวนมหาศาลและข้อสรุปอย่างเป็นทางการของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

อัมพาตนี้ไม่ใช่ลักษณะที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของการเมืองระหว่างประเทศ; เป็น **ความล้มเหลวในการกำกับดูแล** และ **การละเมิดความไว้วางใจทางกฎหมาย** สมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงถือครองอำนาจของตนในความไว้วางใจในนามของสมาชิกทั้งหมดตามมาตรา 24(1) ของกฎบัตร อำนาจนี้เป็นความไว้วางใจ ไม่ใช่กรรมสิทธิ์ เมื่อวีโต้ถูกใช้เพื่อปกป้องการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่กำลังดำเนินอยู่หรือขัดขวางการคุ้มครองด้านมนุษยธรรม มันหยุดเป็นเครื่องมือในการรักษาสันติภาพและกลายเป็นเครื่องมือของการไม่ต้องรับโทษ การใช้เช่นนั้น **ultra vires** — นอกเหนืออำนาจที่มอบให้โดยกฎบัตร — และไม่สอดคล้องทางกฎหมายทั้งกับตัวอักษรและจิตวิญญาณของกฎบัตร

ในที่สุด ความสามารถของสหประชาชาติในการฟื้นฟูความชอบธรรมขึ้นอยู่กับความเต็มใจของตนในการ **บังคับใช้กฎหมายของตนเอง** การฟื้นฟูความน่าเชื่อถือไม่ใช่เพียงการออกมติหรือรายงาน; เป็นการปรับองค์กรให้สอดคล้องใหม่กับหลักการที่ทำให้การสร้างสรรค์ของตนชอบธรรม — สันติภาพ ความยุติธรรม ความเท่าเทียม และการปกป้องชีวิตมนุษย์ การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในภาษาจะกำหนดมรดกของยุคนี้ไม่เพียงแต่สำหรับรัฐที่เกี่ยวข้องโดยตรง แต่สำหรับระบบระหว่างประเทศทั้งหมด

ความน่าเชื่อถือของสหประชาชาติและความสมบูรณ์ของกฎหมายระหว่างประเทศเองขึ้นอยู่กับทางเลือกนี้

สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ — ร่างมติ

ร่างมตินี้เสนอโดยสุจริตและความจำเป็น โดยระลึกถึงหลักการที่แสดงออกผ่านหลายศตวรรษในประเพณีกฎหมายที่ยิ่งใหญ่ของโลก ยืนยันว่าอำนาจต้องใช้ออกด้วยความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม และความเคารพต่อชีวิต

เสนอเป็น **ความสะดวกและทรัพยากร** สำหรับรัฐสมาชิกใด ๆ หรือกลุ่มรัฐสมาชิกที่อาจต้องการดำเนินการผ่าน **สมัชชาใหญ่** เส้นทางทางกฎหมายและสร้างสรรค์ เพื่อชี้แจง **ขีดจำกัดของวีโต้** ตาม **มาตรา 27(3)** ของ **กฎบัตรสหประชาชาติ** ตามกรอบการตีความของ **อนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา** และ **อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (1948)**

ร่างไม่ใช่คำสั่งและไม่ถือ **กรรมสิทธิ์ใด ๆ** ออกแบบมาเพื่อ **การปรับเปลี่ยน ปรับตัว หรือขยาย** โดยรัฐหรือคณะผู้แทนใด ๆ ที่เห็นสมควรในแง่ของข้อกำหนดของสันติภาพระหว่างประเทศและวัตถุประสงค์ของสหประชาชาติ

เสนอด้วยความเชื่อมั่นว่าเมื่อการปฏิรูปทางการเมืองยังคงจับต้องไม่ได้ **การตีความทางกฎหมาย** เป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุดในการฟื้นฟู **ความน่าเชื่อถือของสหประชาชาติ** และยืนยันอีกครั้ง **อำนาจสูงสุดของกฎหมายระหว่างประเทศเหนือพลัง**

คำขอความเห็นปรึกษาจากศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเกี่ยวกับขีดจำกัดทางกฎหมายของวีโต้ตามมาตรา 27(3) ของกฎบัตร

สมัชชาใหญ่,

ระลึกถึง วัตถุประสงค์และหลักการขององค์การสหประชาชาติที่กำหนดในกฎบัตร,

ยืนยันอีกครั้ง ว่า ตามมาตรา 24(1) ของกฎบัตร สมาชิกมอบ **ความรับผิดชอบหลัก** ในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศให้แก่คณะมนตรีความมั่นคง และตกลงว่าคณะมนตรีดำเนินการ **ในนามของพวกเขา**,

ตระหนัก ว่า สมาชิกทั้งหมดต้องปฏิบัติตามพันธกรณีที่รับไว้ตามกฎบัตร **โดยสุจริต** ตามมาตรา 2(2),

สังเกต ว่า ตามมาตรา 27(3) ของกฎบัตร คู่กรณีในข้อพิพาท **ต้องงดออกเสียง** ในการตัดสินใจตามหมวด VI และตามวรรค 3 ของมาตรา 52,

ระลึกถึง มาตรา 96(1) ของกฎบัตร และมาตรา 65 ของธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งให้อำนาจสมัชชาใหญ่ในการขอความเห็นปรึกษาในประเด็นกฎหมายใด ๆ,

ยืนยัน ว่า **อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (1948)** (“อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์”) เข้ารหัสพันธกรณี **erga omnes** และ **jus cogens** ในการ **ป้องกันและลงโทษ** การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์,

สังเกต คำพิพากษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ รวมถึง **การบังคับใช้ของอนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา v. เซอร์เบียและมอนเตเนโกร)** (คำพิพากษา 26 กุมภาพันธ์ 2007) ซึ่งตัดสินว่า **พันธกรณีในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** เกิดขึ้นในกรณีที่รัฐทราบหรือปกติควรทราบถึง **ความเสี่ยงร้ายแรง**,

ตระหนัก ว่า **อนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา** (1969) สะท้อนกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับการตีความและการปฏิบัติสนธิสัญญา รวมถึงหลักการ **สุจริตภาพ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย** และ **effet utile** (มาตรา 26 และ 31–33),

ตระหนัก ว่า การใช้วิธีโต้ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของกฎบัตร กฎหมายระหว่างประเทศทั่วไป และบรรทัดฐานที่ผูกมัด และการใช้อำนาจในทางที่ผิดไม่สามารถสร้างผลทางกฎหมาย,

กังวล เกี่ยวกับการใช้วิธีโต้เพื่อขัดขวางมาตรการป้องกันหรือหยุดยั้งการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ หรือการละเมิดอย่างร้ายแรงของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งคุกคามความสามารถของคณะมนตรีในการปฏิบัติความรับผิดชอบและบ่อนทำลายความน่าเชื่อถือขององค์กร,

ตัดสินใจ ชี้แจงในกฎหมาย **ขีดจำกัด** และ **ผลทางกฎหมาย** ของการใช้วิธีโต้ตามมาตรา 27(3) ในสถานการณ์ดังกล่าว,

1. **ตัดสินใจ** ตามมาตรา 96(1) ของกฎบัตร และมาตรา 65 ของธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ขอ **ความเห็นปรึกษา** จากศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในประเด็นกฎหมายใน **ภาคผนวก A** ของมตินี้;
2. **ขอ** ให้เลขาธิการ **ส่ง** มตินี้พร้อม **ภาคผนวก A–C** ไปยังศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ **ทันที** และให้ **เพิ่มข้อมูลข้อเท็จจริงและกฎหมาย** ที่ระบุใน **ภาคผนวก C** แก่ศาล;
3. **เชิญ** รัฐสมาชิก คณะมนตรีความมั่นคง สภาสังคมและเศรษฐกิจ สหประชาชาติ ศาลอาญาระหว่างประเทศ (ภายในขอบเขตอำนาจของตน) และหน่วยงาน สถาบัน และกลไกที่เกี่ยวข้องของสหประชาชาติ **ส่งคำแถลงเป็นลายลักษณ์อักษร** ไปยังศาลในประเด็นในภาคผนวก A และ **ให้อำนาจ** ประธานสมัชชาใหญ่ส่งคำแถลงสถาบันในนามของสมัชชา;
4. **ขอ** ให้ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ หากเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ มอบ **ลำดับความสำคัญ** ให้คดีและกำหนด **กำหนดเวลา** สำหรับคำแถลงเป็นลายลักษณ์อักษรและการดำเนินการด้วยปากที่เหมาะสมกับความเร่งด่วนที่ฝังอยู่ใน **บรรทัดฐานที่ผูกมัด** และ **พันธกรณีในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์**;
5. **ขอ** ให้คณะมนตรีความมั่นคง ในระหว่างรอความเห็นปรึกษา **พิจารณา** การปฏิบัติวิธีโต้ของตนในแง่ของมาตรา 1, 2(2), 24 และ 27(3) ของกฎบัตร อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และอนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา;
6. **ตัดสินใจ** รวมรายการในกำหนดการชั่วคราวของการประชุมครั้งถัดไปภายใต้ชื่อ “**การติดตามผลความเห็นปรึกษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเกี่ยวกับขีดจำกัดของวิธีโต้ตามมาตรา 27(3) ของกฎบัตร**” และยังคง **เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้**

ภาคผนวก A — คำถามถึงศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

คำถาม 1 — การตีความสนธิสัญญาและสุจริตภาพ

1. กฎการตีความสนธิสัญญาจารีตประเพณีที่เข้ารหัสในมาตรา 31–33 ของอนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา บังคับใช้กับกฎบัตรสหประชาชาติหรือไม่ และหากใช่ **สุจริตภาพ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย** และ **effet utile** แจ้งการตีความ **มาตรา 27(3)** ในความสัมพันธ์กับ **มาตรา 1, 2(2) และ 24** ของกฎบัตรอย่างไร?

2. โดยเฉพาะ วิโต้สามารถ **ตามกฎบัตร** ใช้ออกได้หรือไม่ เมื่อผลของมันคือ **การขัดขวาง** ความรับผิดชอบหลักของคณะมนตรีในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ และขัดขวางมาตรการที่ต้องการโดย **บรรทัดฐานที่ผูกมัด**?

คำถาม 2 — คู่กรณีในข้อพิพาทและการงดออกเสียง

ความหมายทางกฎหมายของวลี “**คู่กรณีในข้อพิพาทต้องงดออกเสียง**” ในมาตรา 27(3) ของกฎบัตรคืออะไร รวมถึง:

1. เกณฑ์ในการกำหนดว่าสมาชิกคณะมนตรีเป็น “**คู่กรณีในข้อพิพาท**” ตามหมวด VI; และ
2. การสนับสนุน **ทางทหาร การเงิน หรือโลจิสติกส์ที่สำคัญ** แก่ฝ่ายที่กำลังสู้รบ ทำให้สมาชิกถาวรเป็น “คู่กรณีในข้อพิพาท” ที่มีพันธกรณี **งดออกเสียง** หรือไม่ และอย่างไร

คำถาม 3 — Jus cogens และพันธกรณีในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

1. บรรทัดฐาน **jus cogens** และพันธกรณี **erga omnes** รวมถึง **พันธกรณีในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** ตามมาตรา I ของอนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และกฎหมายจารีตประเพณี จำกัดการใช้ วิโต้ที่ถูกกฎหมายหรือไม่?
2. เมื่อใด — โดยเฉพาะในแง่ของคำพิพากษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเกี่ยวกับ **ความเสี่ยงร้ายแรง** — **พันธกรณีในการดำเนินการ** เกิดขึ้นสำหรับคณะมนตรีความมั่นคงและสมาชิกของตน ดังนั้นการใช้ วิโต้จะ **ไม่สอดคล้อง** กับกฎบัตร?

คำถาม 4 — ผลทางกฎหมายของวิโต้ ultra vires

1. **ผลทางกฎหมาย** ในกรอบสถาบันของสหประชาชาติคืออะไร เมื่อวิโต้ถูกใช้ **โดยไม่สุจริต** ขัดกับ **jus cogens** หรือ **ขัดกับมาตรา 27(3)**?
2. ในกรณีดังกล่าว คณะมนตรีความมั่นคงหรือสหประชาชาติสามารถ **ถือว่าวิโต้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย** ดำเนินการรับรองมาตรการ **โดยเนื้อหา** หรือ **เพิกเฉย** ผลของมันในขอบเขตที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติความรับผิดชอบของคณะมนตรีตามมาตรา 1 และ 24 หรือไม่?
3. **พันธกรณีของรัฐสมาชิก** ตามมาตรา 25 และ 2(2) ของกฎบัตรคืออะไร เมื่อเผชิญกับวิโต้ที่ถูกกล่าวหาว่า **ultra vires**?

คำถาม 5 — ความสัมพันธ์กับสมัชชาใหญ่ (Uniting for Peace)

ผลทางกฎหมาย สำหรับอำนาจของสมัชชาใหญ่ตามมาตรา 10–14 ของกฎบัตรและมติ **A/RES/377(V) (Uniting for Peace)** คืออะไร เมื่อวิโต้ถูกใช้ในสถานการณ์ที่อธิบายในคำถาม 3 และ 4?

คำถาม 6 — กฎหมายสนธิสัญญา

1. มาตรา **26 (pacta sunt servanda)** และ **27** (กฎหมายภายในไม่ใช่ข้ออ้าง) ของอนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา มีผลต่อการพึ่งพาวิโต้ของสมาชิกถาวรอย่างไร เมื่อการพึ่งพาดังกล่าว **ขัดขวาง** การปฏิบัติพันธกรณีของกฎบัตรหรืออนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์?
2. หลัก **การใช้อำนาจในทางที่ผิด** หรือหลักการที่ **การกระทำ ultra vires ไม่สร้างผลทางกฎหมาย** บังคับใช้กับวิโต้ในระบอบกฎหมายของสหประชาชาติหรือไม่ และมีผลอย่างไร?

ภาคผนวก B — ข้อความกฎหมายหลัก

กฎบัตรองค์การสหประชาชาติ

- **มาตรา 1(1):** “รักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ... และดำเนินมาตรการร่วมมือที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันและขจัดภัยคุกคามต่อสันติภาพ”
- **มาตรา 2(2):** “สมาชิกทั้งหมด... จะปฏิบัติตามพันธกรณีของตนโดยสุจริตตามกฎหมายฉบับนี้”
- **มาตรา 24(1):** “เพื่อให้มั่นใจถึงการดำเนินการที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพขององค์การสหประชาชาติ สมาชิกมอบความรับผิดชอบหลักในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศให้แก่คณะมนตรีความมั่นคง และตกลงว่าคณะมนตรีดำเนินการในนามของพวกเขา”
- **มาตรา 27(3):** “ในการตัดสินใจตามหมวด VI และตามวรรค 3 ของมาตรา 52 คู่กรณีในข้อพิพาทต้องงดออกเสียง”
- **มาตรา 96(1):** “สมัชชาใหญ่หรือคณะมนตรีความมั่นคงอาจขอความเห็นปรึกษาจากศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในประเด็นกฎหมายใด ๆ”

อนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา (1969)

- **มาตรา 26 (Pacta sunt servanda):** “สนธิสัญญาที่มีผลบังคับใช้ทุกฉบับผูกมัดคู่ภาคีและต้องปฏิบัติตามโดยสุจริต”
- **มาตรา 27:** “คู่ภาคีไม่สามารถอ้างบทบัญญัติของกฎหมายภายในเป็นข้ออ้างสำหรับการไม่ปฏิบัติตามสนธิสัญญา”
- **มาตรา 31(1):** “สนธิสัญญาต้องตีความโดยสุจริตตามความหมายปกติที่ให้กับข้อความในบริบทและในแง่ของวัตถุประสงค์และเป้าหมายของสนธิสัญญา”
- **มาตรา 31(3)(c):** “ต้องพิจารณา... กฎเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องที่บังคับใช้ในความสัมพันธ์ระหว่างคู่ภาคี”
- **มาตรา 32–33:** (วิธีการเสริม; การตีความข้อความที่แท้จริง)

อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (1948)

- **มาตรา I:** “รัฐภาคีตกลงยืนยันว่าการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์... เป็นอาชญากรรมตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งพวกเขาสัญญาว่าจะป้องกันและลงโทษ”

ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ — บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา v. เซอร์เบียและมอนเตเนโกร (คำพิพากษา, 26 กุมภาพันธ์ 2007)

- “พันธกรณีของรัฐในการป้องกันและพันธกรณีในการดำเนินการที่สอดคล้องกันเกิดขึ้นในขณะที่ยังคงมีหรือปกติควรทราบถึงการมีอยู่ของความเสี่ยงร้ายแรงในการกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์”

ภาคผนวก C — เพิ่มข้อมูลที่เสนอสำหรับเลขาราชการ

เพื่อช่วยศาล เลขาราชการถูกขอให้เตรียมและส่งเพิ่มข้อมูลที่รวมถึง:

1. **การปฏิบัติกฎบัตร:** บันทึกจาก Repertory of Practice เกี่ยวกับมาตรา 24 และ 27; travaux historiques เกี่ยวกับมาตรา 27(3); แบบอย่างการงดออกเสียงของ “คู่กรณีในข้อพิพาท”

2. **บันทึกคณะมนตรีความมั่นคง:** ร่างมติและบันทึกการลงคะแนนในสถานการณ์ที่รวมถึงความโหดร้ายหมู่; บันทึกคำพูดที่บันทึกการอ้างถึงมาตรา 27(3) หรือพันธกรณีการงดออกเสียง
3. **เอกสารสมัชชาใหญ่:** มติภายใต้ขั้นตอน **Uniting for Peace**; คำขอความเห็นปรึกษาที่เกี่ยวข้องและการปฏิบัติที่ตามมา
4. **คำพิพากษาศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ: บอสเนีย v. เซอร์เบีย (2007);** มาตรการชั่วคราวและความเห็นปรึกษาที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการตีความกฎบัตร *jus cogens erga omnes* และอำนาจสถาบัน
5. **กฎหมายสนธิสัญญา:** Travaux préparatoires ของอนุสัญญาเวียนนาและความเห็นของคณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับมาตรา 26–33; บันทึกช่วยจำของสำนักเลขาธิการสหประชาชาติเกี่ยวกับกฎบัตรในฐานะสนธิสัญญา
6. **การรวบรวมการป้องกันความโหดร้าย:** รายงานของเลขาธิการ; ข้อเสนอของสภาสหประชาชาติและ COI; การเปิดเผยสถานการณ์ OHCHR และ OCHA; การปฏิบัติเกี่ยวกับพันธกรณี *due diligence* ในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และความโหดร้ายหมู่
7. **การวิเคราะห์ทางวิชาการและสถาบัน:** วัสดุจากผู้เชี่ยวชาญกฎหมายระหว่างประเทศที่ได้รับการยอมรับเกี่ยวกับ **การใช้อำนาจในทางที่ผิด การกระทำ ultra vires** และ **พลังทางกฎหมาย** ของการกระทำที่ดำเนินการขัดกับบรรทัดฐานที่ผูกมัดในสถาบันระหว่างประเทศ

บันทึกอธิบาย (ไม่ดำเนินการ)

- **วัตถุประสงค์:** ชี้แจง **ขีดจำกัดทางกฎหมาย** ของการใช้วีโต้ เมื่อบรรทัดฐานที่ผูกมัดและพันธกรณี **erga omnes** เข้ามาเกี่ยวข้อง; ระบุ **ผลทางกฎหมาย** ของวีโต้ **ultra vires**; และอธิบายปฏิสัมพันธ์ของคณะมนตรีและสมัชชา (รวมถึง **Uniting for Peace**)
- **การออกแบบ:** คำถามในภาคผนวก A เชิญศาลให้:
 - บังคับใช้ **มาตรา 31–33 VCLT** กับกฎบัตร (การตีความโดยสุจริต; วัตถุประสงค์และเป้าหมาย);
 - กำหนด **“คู่กรณีในข้อพิพาท”** และการงดออกเสียงตาม **มาตรา 27(3)**;
 - แสดงว่า ***jus cogens*** (รวมถึง **พันธกรณีในการป้องกันการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์**) กำหนดวีโต้ได้อย่างไร;
 - กำหนด **พลังทางกฎหมาย** ของวีโต้ที่ใช้ **โดยไม่สุจริต** หรือ **ขัดกับบรรทัดฐานที่ผูกมัด**; และ
 - ชี้แจง **บทบาทของสมัชชา** เมื่อคณะมนตรีถูกอัมพาต